

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5721/2544

พนักงานอัยการจังหวัดนครราชสีมา โจทก์ นายวัชรพงษ์ อัมพะธรณ์ จำเลย ประมวลกฎหมายอาญา ทหาร ม. 56, ม. 63, ม. 65

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 63, ป.อ. มาตรา 65, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 8, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 57, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 91, พ.ร.บ.การขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 102, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43 ทวิ

ย่อ / หลักกฎหมาย

ศาลจะรอการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยหรือไม่ เป็นเรื่องที่อยู่ในดุลพินิจ โดยศาลอาจหยิบยกเหตุต่าง ๆ ตาม ป.อ. มาตรา 56 ขึ้นวินิจฉัยประกอบดุลพินิจก็ได้ เมื่อศาลใช้ดุลพินิจไม่รอการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยย่อมแสดงว่าศาลได้คำนึงถึงอายุ ประวัติ อาชีพ ความประพฤติ สติปัญญา การศึกษาและภาวะแห่งจิตของจำเลยตลอดจนเหตุอื่นแล้ว โดยศาลไม่จำเป็นต้องระบุถึงเหตุต่าง ๆ ตาม ป.อ. มาตรา 56 ให้ปรากฏโดยแจ้งชัดในคำพิพากษา นอกจากนี้ ป.อ. มาตรา 56 ก็มีใช้บทมาตราซึ่งกฎหมายบัญญัติเป็นความผิดหรือบทกำหนดโทษ และไม่ใช่กรณีที่ศาลรอการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลย ศาลจึงไม่ต้องปรับบทมาตราดังกล่าวในคำพิพากษา การกระทำความผิดใดเป็นภัยอันตรายร้ายแรงต่อสังคมส่วนรวมหรือไม่ เป็นข้อเท็จจริงที่รู้กันอยู่ทั่วไป และสภาพความผิดดังกล่าวศาลอาจหยิบยกขึ้นวินิจฉัยประกอบการพิจารณาลงโทษจำเลยได้ หาเป็นการปรับบทลงโทษ คลาดเคลื่อนต่อ ป.อ. มาตรา 63 ไม่ เมื่อศาลขึ้นต้นสอบคำให้การจำเลย จำเลยให้การรับสารภาพตามฟ้องโดยมิได้อ้างว่าจำเลยมีจิตฟั่นเฟือน ทั้งไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าจำเลยมีจิตฟั่นเฟือน การที่ศาลมิได้นำ ป.อ. มาตรา 65 มาประกอบการวินิจฉัย จึงชอบแล้ว

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 7, 8, 57, 91 พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 102 (3 ทวิ), 127 ทวิ พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43 ทวิ, และพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ของจำเลยมีกำหนดไม่น้อยกว่า 6 เดือน หรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่ของจำเลย จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลขึ้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาลงโทษจำเลย จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษายืน จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีปัญหาข้อกฎหมายที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการแรกว่า ศาลอุทธรณ์ภาค 3 ปรับบทลงโทษจำเลยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ โดยจำเลยฎีกาว่า ไม่ปรากฏว่าศาลอุทธรณ์ภาค 3 ได้นำบทบัญญัติของประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 มาปรับใช้ก่อนมีคำพิพากษา และในคำพิพากษาดังกล่าวมิได้มีถ้อยคำที่แสดงให้เห็นว่า ศาลอุทธรณ์ภาค 3 ได้คำนึงถึงอายุ ประวัติ อาชีพ ความประพฤติ สติปัญญา การศึกษา และภาวะแห่งจิตดังที่ระบุไว้ในมาตราดังกล่าว เห็นว่าการจะรอการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยหรือไม่ นั้น เป็นเรื่องที่อยู่ในดุลพินิจของศาล โดยศาลอาจหยิบยกเหตุต่าง ๆ ดังกล่าว หรือเหตุอื่นตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ขึ้นวินิจฉัยประกอบดุลพินิจก็ได้ เมื่อศาลอุทธรณ์ภาค 3 ได้ดุลพินิจไม่รอการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยย่อมแสดงว่าศาลอุทธรณ์ภาค 3 ได้คำนึงถึง อายุ ประวัติ อาชีพ ความประพฤติ สติปัญญา การศึกษา และภาวะ

แห่งจิตของจำเลยตลอดจนเหตุอื่นแล้ว เห็นว่าไม่สมควรที่จะรอการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยซึ่งไม่
จำเป็นที่ศาลอุทธรณ์ภาค 3 จะต้องระบุถึงเหตุต่าง ๆ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56
ดังกล่าวให้ปรากฏโดยแจ้งชัดในคำพิพากษาดังแต่ประการใด นอกจากนี้ประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา 56 ก็มีใช้บทมาตราซึ่งกฎหมายบัญญัติเป็นความผิดหรือบทกำหนดโทษ และไม่ใช้กรณีที่
ศาลอุทธรณ์ภาค 3 จะรอการ ลงโทษจำคุกให้แก่จำเลย ศาลอุทธรณ์ภาค 3 จึงไม่ต้องปรับบท
มาตราดังกล่าวในคำพิพากษา ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 3 ปรับบทลงโทษจำเลยชอบด้วยกฎหมายแล้ว
ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น จำเลยฎีกาประการที่สองว่า ศาลอุทธรณ์ภาค 3 ลงโทษจำเลยจาก
ความผิดที่ไม่ใช่ผลธรรมชาติโดยรับฟัง ข้อเท็จจริงว่า จำเลยเสพเมทแอมเฟตามีนขณะขับรถยนต์
บรรทุกย้อมเสี่ยงต่อการเกิดภัยอันตรายร้ายแรงต่อสังคมส่วนรวม สมควรแก่การปราบปราม เป็น
การนำการกระทำความผิดที่ยังไม่ได้เกิดขึ้นมาปรับบทลงโทษจำเลยโดยถือว่าเป็น นโยบาย
ปราบปราม จึงเป็นการปรับบทลงโทษคลาดเคลื่อนต่อประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 63 นั้น
เห็นว่า การกระทำความผิดใดเป็นภัยอันตรายร้ายแรงต่อสังคมส่วนรวมหรือไม่ เป็นข้อเท็จจริงที่รู้กัน
อยู่ทั่วไป และสภาพความผิดดังกล่าวศาลอาจหยิบยกขึ้นวินิจฉัยประกอบการพิจารณาลงโทษ
จำเลยได้ การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 3 หยิบยกสภาพ ความผิดในคดีนี้ขึ้นวินิจฉัย จึงชอบที่จะกระทำ
ได้หาเป็นการปรับบทลงโทษคลาดเคลื่อนต่อประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 63 ดังที่จำเลยกล่าวอ้าง
แต่อย่างใดไม่ ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน ส่วนที่จำเลยฎีกาประการที่สามว่า จำเลยเสพ
เมทแอมเฟตามีน ภาวะสภาพจิตใจย้อมพิษเพื่อนตามที่ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 65
บัญญัติไว้ แต่ไม่ปรากฏว่าศาลอุทธรณ์ภาค 3 ได้หยิบยกบทมาตราดังกล่าวมาประกอบ
คำพิพากษาไว้ด้วยนั้น เห็นว่า เมื่อศาลชั้นต้นสอบคำให้การจำเลย จำเลยให้การรับสารภาพตาม
ฟ้อง โดยมีได้อ้างว่าจำเลยมีจิตพิษเพื่อน ทั้งไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า จำเลยมีจิตพิษเพื่อน ดังนั้น ที่
ศาลอุทธรณ์ภาค 3 มีได้นำประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 65 มาประกอบการวินิจฉัย จึงชอบแล้ว
ฎีกาของจำเลยข้อนี้ก็ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน? พิพากษายืน.

องค์คณะ

กมล เพียรพิทักษ์ · สุรศักดิ์ กาญจนวิทย์ · จรัส พวงมณี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/5721/2544>